

ljíček — nanesla je sreča v gozdu prav pred njega volka kosmatincea. Pasja capa, mislil si je Zajček, kaj naj začnem, ali naj kričim ali mu naj posvetim. Naposled se je vender odločil, da ustrelí. Ali glej ga spaka! ko pritisne puško k licu, zapazi, da se mu puška, ali bolje roka zeló trese. V ónem strahu, v kakeršnem je bil, mislil si je, da se le puška boji, in začel jo je tolažiti: „Ne boj se, puškica, nič se ne boj — saj ni volk, lisica je in če bi tudi bil, kaj zato, saj sva dva!“ — Če je bilo res takó, ne prisežem, vender Jurij Streljiček je takó pripovedoval.

V.

Kakor rečeno, Jurij Streljiček je bil lovec od glave do petá. Ni je take zverí, na katero bi on vže ne bil streljal, in zadel je, kakor bi pihnil. Da se mu je na lovu marsikaj pripetilo, res je, a posebno čudovito je to, kar je nekoč pripovedoval. Kdor hoče, verojemi!

„Korakal sem po gozdu od ranega jutra, a vse je bilo kakor zakleto. Kar čisto nič nisem mogel dobiti. Vže sem mislil puško zopet obesiti čez ramo, kar jih prinese — dve srni, kot dve teleti. Kaj naj storim? Puška ima samo jedno cev, a rad bi imel obe srni. Ej, ne bode druge, dragi moj, zadovoljen bodi, če imaš jedno, dejal sem sam v sebi ter pomeril, sprožil — in prva srna je padla mrtva na tla. Dobro! to ni nič čudnega, ali bolj čudno je to, kar bodem zdaj povedal. Gledam in ne verujem svojim očem, ko vidim, da se tudi druga srna ne premakne. Stopim bliže, a ona še vedno nepremično stoji in drži v gobcu rep ubite srne. Nekoliko časa si nisem mogel stvari raztolmačiti, kar se domislím, da mora biti druga srna slepa in gluha. Zvesta hči je vodila svojo ubogo in gluho mater po svetu. Kaj takega še nisem doživel svoj živ dan ne!“

Prošnja.

Mladim bralcem „Vrtca“
Vsaka moja želja
V letu novem vošči
Sreče in veselja.

Bog dobrotni čuvaj
Srčeca vam mlada,
Vsaka se izpólni
Vam poštena nada.

Srce vam ljubezen
Svojo posvečuje
In peresu jedno
Prošnjo narekuje:

Vsak v nebó molitev
Pošlji záme svéto,
Da pokojno bode,
Měni novo leto!

Modést.

